

SEZEN ÜNLÜÖNEN
İmtiyaz,
yahut Cici Kızlara Bir Roman

SEZEN ÜNLÜÖNEN 1987'de doğdu. İlk kitabı *Kıymetli Şeylerin Tanzimi* 2017'de İletişim'den yayımlandı.

İletişim Yayınları 3015 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 533
ISBN-13: 978-975-05-3108-8
© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek, Tanıl Bora
KAPAK Suat Aysu
KAPAKTAKİ ESER Güneş Terkol
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZEN ÜNLÜÖNEN

İmtiyaz,
yahut Cici Kızlara
Bir Roman

*Aklı, bilgisi, neşesi ve iyiliği
bu romanın her satırına nüfuz etmiş
Selin'e...*

I.

*Rü'yâ gibi bir yazdı. Yarattın hevesinle,
Her ânını, her rengini, her şî'rini hazdan.*

II.

Olgunlaşan bir meyve gibi kente düşmüştü Nergis.

Geleli iki aydan fazla olmasına rağmen bir düzen tutturamamış, günlerini sahildeki son çay bahçelerinde aylıklık ederek, bazen (nadiren) düşünerek, çoğunlukla da ardı ardına Türkçe romanlar okuyarak geçirmişti. Senelerdir başka memleketlerde edindiği kruvasanlı, *macchiato*'lu kahvaltı alışkanlıklarını sürdürmek istemediğinden, sabahları çayla simitle karnını doyuruyor, günün diğer öğünlerini de tostla, gözlemeyle, ayranla geçiştiriyordu. Zaten alıştığı *ravioli*'leri, *burrito*'ları burada servis eden hepsi birbirinin aynı lokantaları artık içi almıyordu.

O nedenle Oya buluşmak için Levent taraflarında bir alışveriş merkezini önerince canı sıkıldı. Ama iki aydır yakasını bırakmayan bezginlik, bıkkınlık ve koyvermişlik hissi sebebiyle başka bir yerde buluşmayı da teklif etmedi. Bunca zamandır kimseyi arayıp sormamasının suçluluğunu yüreğinde belli belirsiz taşıyordu. Üstüne üstlük eninde sonunda bir işle meşgul olması lazımdı. Oya'nın kulağı delikti, bir yerlerde Nergis'e göre bir iş varsa Oya'nın haberi olurdu. Daha

da önemlisi, Oya severdi Nergis'i, koruyup kollardı kendince, yardımcı olmak isterdi. Nergis Oya'nın "Yaz Gölgelelerinde Lucy" macerasından haberdar olup olmadığını merak etti birden; Türkiye'den doğru düzgün kimseye anlatmamıştı olan biteni. Kendisi Amerika'dayken Türk basınına takip etme fırsatı çok olmuyordu ama anladığı kadarıyla zaten habercilerin de pek ilgisini çekmemişti mevzu. Böylesi daha iyiydi elbette. Yeni hayatı başkalarının bakış ve müdahalelerine açılmadan, bir müddet kendi kendine kalmak, dönüştüğü insanı tanımak, onunla biraz vakit geçirmek istiyordu. Bu gitgide azalacağına kuvvetlenen yalnız kalmak arzusu nedeniyle Ankara'ya annesinin yanına ya da Antalya'ya babasının yanına gitmemiş, İstanbul'da geçici bir daire tutmuştu.

Oya buluşmaya her zamanki gibi on beş dakika geç geldi ve gelir gelmez Nergis'le canım'lı tatlım'lı bir muhabbet tutturdu. Birbirlerini uzun zamandır görmemiş, görüşmedikleri zamanlar boyunca handiyse hiç haberleşmemişlerdi. Çok yakın olmadığı insanlardan gördüğü böylesi sıcaklıklar Nergis'i hep şaşalattırdı: Biz sandığımdan daha yakın arkadaşlık da ben mi farkında değildim? Bu esnemezlik, çok yakından tanınmayan insanlarla hemen bir samimiyet kuramayış, kucağına bir kedi kıvrıldı mı kaskatı kesilip kalış bir kez daha üzdü Nergis'i. Ben hep böyle miydim, yoksa bilmediğim bir yerde kuruyup kaldı mı içimin pınarları? Korkak ve çekingen, her şeyden hep iki adım geride mi durdum?

Oya Nergis'in ruh halini fark etmemiş görünüyordu. Nergis'e bir yandan eskilerden kimleri gördüğünü, İstanbul'da ne kadar kalacağını, okulun nasıl gittiğini, bir yandan da açtığı yemek listesine bakarak, "Yeşillikler taze mi acaba? Balık yok mu balık? Sen bir şey yemiyor musun? Muhamme-re neymiş acaba, sen biliyor musun?"u soruyordu. Siparişlerini verdiler. Oya Nergis'e yeniden odaklanarak bir kez daha başladı:

“Bak şekerim, bu böyle olmaz. Madem İstanbul’da bir müddet daha kalacaksın, ev içlerinde, çay bahçelerinde süklüm püklüm bir başına oturmayı bırak. Silkin, kendine gel. Sen eskiden böyle değildin sanki, seneler içinde gitgide kendine kapandın. Haydi bizi arayıp sormuyorsun, kendine yazık değil mi? Emekli dedeler gibi elinde bir tavlana, kolunun altında bulmacan eksik. Yarın akşam bizim evde bir yemek veriyoruz. Sen de gel. Zaten Kerim’le Murat’ı biliyorsun. Epey ilginç bir grup olacak. *Stand-up* gösterileri yapan Ozan Tandoğan var ya, onunla kız arkadaşı Vildan, sonracığıma müzisyen Lale Ela, onun sevgilisi Ekin diye bir oğlan, bunların PR’ını yapan İrem, sonra onun kocası Hakan... Var birkaç kişi daha işte. Bu Ozan ve Lale Ela ekibi beraber belgesel gibi bir şey çekmek istiyorlar şu sıralar, böyle dil bilen, fon başvurusu yazabilecek, gerekirse sanat yönetimi, senaryo yazımı, bu tür şeylere de el atabilecek birilerini arıyorlar. Esasında senin için biçilmiş kaftan. Bak hemen mırın kırın etme, yarın akşam yedide bekliyorum, gelmezsen vallahi çok küserim.”

“Lale Ela ve Ekin mi dedin? Sen ne kadar tanıyorsun bu insanları? Ekin kimmiş?”

“Ben İrem’le Hakan’ın arkadaşı olarak biliyorum daha çok. Lale Ela, zaten Lale Ela. Ekin’in ne iş yaptığını tam bilmiyorum da, şair galiba. Bu belgeselin mi, filmin mi neyse artık, senaryosunu da o yazacak zannedirim.”

“Belgeselin senaryosu oluyor muymuş?”

“Artık bunları yarın akşam onlara sorarsın. Hem Murat’ı, Kerim’i de görmüş olursun, fena mı? Bak kırma beni ne olur.”

III.

Hülya dolu bir yazdı. Genç kadın şehri sabah Duomo, öğleden sonra Uffizi, akşamüstü Boboli Bahçeleri ve sonra meşhur bir lokantada akşam yemeği ile iki günde tüketecek bir turist gibi değil, sakin bir rüyanın içinde gezinir gibi tatlı bir rehavet içinde tecrübe ediyordu. Zaman devlet dairelerinde yakınmasız bekleyerek, sokaklarda aşağı yukarı amaçsızca yürüyerek, marketlerde meyve sebze seçip tezgâhtarlarla İtalyanca öğrenmenin zorluk ve zevkiyatı hakkında sohbet ederek, ağır bir ritim içinde ilerliyordu. Akşamüstleri Savonarola meydanındaki parkta bir banka oturup bir yandan heykeli, bir yandan da bu eski zaman keşişinin müdanasız bakışları altında gülüşerek top oynayan ince kollu, ince bacaklı kız çocuklarını seyrederken İtalya'ya neden geldiğini unuttur gibi oluyor, tam da bu sayede senelerce bu sıcak ve cömert ülkede ruhunu dinlendiren gönüllü sürgünler kervanına o da katılıyordu. Tek başına yemek yediği lokantalarda yalnızlığından gocunmuyor, sevimli tombul bebeklerine konuşmayı öğretmeye çalışan ailelerin “*Brava, bravissima*”larını şefkate benzer bir hisle dinlerken kendisini

ne içinde bu hayatın ne de büsbütün dışında, yekpâre, geniş bir ânın, parçalanmaz akışında; handiyse mutlu duyuyordu.

Eski bir manastırın giriş katındaki evinin penceresinden öğleden sonraları bastırın yağmuru; bahçedeki çam, palmiye ve nar ağaçlarını; ev sahibesinin, vaktinin çoğunu bu bahçede geçiren kedisi ile kaplumbağasını izliyordu. Bu mevsimde şehri saran sivrisinekleri dahi her şeyin doğal akışının bir parçası olarak kabullenmişti. Akşamları, bazen avlunun karşı tarafına, restorasyon uzmanı olan ev sahibesinin çalışma odasına geçiyordu, beraber eski sanat tarihi kitaplarındaki fresk resimlerine bakıp şehrin geçmişi hakkında yarı Fransızca yarı İtalyanca çat pat sohbet ediyorlardı. Yüksek tavanlı, tonozlu, serin evi; gölgeler içindeki bahçesi, duvarların hemen dışından gelen çan sesleri – dünyası işte burası, bu kadar; herkes ve her şey sıcak bir günde içilen soğuk bir bardak su gibi, “Arkana yaslan,” diyordu, “biraz soluklan.”

Akşamları ışıkları kapatınca yattığı yerden bir vakitler kendisi ile aynı çatıyı paylaşmış rahibelerin ağırbaşlı hareketlerini, esvaplarının kalın kumaşını hışırdatarak bir odaya diğerine geçişlerini, sabahın erken saatlerinde hep beraber ettikleri duaları, soğuk kış günlerinde alelacele yıkamaşlarını, birbirleriyle fısıldayarak konuştuklarını görür gibi oluyor, bu yaşlı genç, güzel çirkin kız kardeşlerine karşı nedenini bilmediği bir gönüldaşlık duyuyordu.

✱

“Birbirimizi görmezden gelmeye devam mı edeceğiz?”

“Efendim, anlamadım?”

“Burada, İtalya’da, *gurbet elde*, karşılaşmış iki Türküz. Üstelik ikimizin de Türklüğü ayan beyan ortada. Karşılaşmamış, birbirimizi gözümüzden tanımamış gibi mi yapacağız?”

Dikkatle seyrettiği *La Primavera* rüyasından omzuna hafif bir dokunuşla uyandırılan genç kadın, karşısında, insa-

nın yüreği el verse orta yaşı yaklaşmış diyeceği, ama kıyıp da böyle geçkinlik, demini almışlık ima eden lafları kondu-ramayacağı kumral, uzun ince, gözlüklü bir adam buldu. Adam gözlerinde hep sevineceğinden emin çocukların hem kurnaz hem masum ifadesiyle hafifçe tebessüm etmekteydi. Genç kadın hınca hınç dolu galeride, güçlükle yakalanmış vecd ânı bu şekilde, üstelik de münasebetsiz bir Türk tarafından bölündüğü için yüzünü ekşitmeye hazırdı ama adamın halinde tavrında bir letafet, *gurbet elde* lafına konuşurken bile italik bir hava verebilmesinde bir tür cana yakınlık, insanda yelkenleri suya indirip şakaya dahil olma arzusu yaratan bir yumuşaklık vardı. Çizgiyi aşmayan tatlı bir sokulganlık, muhababımı dünyaya karşı işbirliği ve suç ortaklığına kışkırtan davetkâr bir tutum.

“Tanıdık mı gerçekten birbirimizi gözümüzden?”

Genç kadının sözlerinden sonra aralarında bir sessizlik oldu.

Hayatın bazı anlarında insan, tam işte o noktada lazım gelen cümleyi bulup söyleyebilseydi, her şeyin başka türlü olmuş olacağına, açılan kapıdan doğru basamağı tutturup geçebilseydi yepyeni bir âlemle karşılaşmış olacağına ikna olur. Boş bulunup gafil avlanıp eşiğinden geçilmemiş o kapı insanın peşini bir ömür bırakmaz değil de elbette, en azından bir müddet ağızda sızlayan bir yara gibi olur olmadık zamanda akla gelir. Ne var ki, bu an ve bu cevap (ya da bu soru), onlardan biri değildi. Bu cevap, farkına varılmaksızın çoktan bir kapıyı açmış, hiç hesapta yokken onları bildikleri bir yerden bilmedikleri başka bir yere götürmeyi vaat etmişti.

Adamın duraksaması uzun sürmedi:

“Tanıdım ya elbette. Siz Henry James seven, son derece cici, örnek ve de ciddiye bir hanımsınız.”

Genç kadın kendini tutamayıp güldü: